

ANNE-BABA VE ÇOCUK

PSK.DAN.EYLÜL TAŞKAN

Aile, evlilik ve kan bağına dayanan karı, koca, çocuklar arasındaki ilişkilerin oluşturduğu toplum içindeki en küçük birliktir. Her çift aile olmak adına, istiyorlarsa çocuk sahibi olabilir ancak bir çocuğu dünyaya getirecek anne babaların alacağı sorumluluğun farkında olmaları gerekir. Çiftlerin çocuk sahibi olmak istemeleri onların en doğal hakları olmakla birlikte doğacak çocuklara maddi açıdan yeterli olabilecek miyim, gereken ilgi ve şefkati onlara gösterebilecek miyim sorularını kendilerine sormalıdır. Dünyaya gelecek çocuğa iyi bir yaşam alanı sağlanabileceksa çocuk dünyaya getirilmelidir. Bu ifade çocuk sahibi olmayın anlamına gelmemektedir sadece en uygun zaman beklenmelidir. Bir ya da daha fazla çocuk sahibi olmak kişilerin tercihidir. Birden fazla çocuk sahibi olan anne-babalara daha fazla sorumluluk düşmektedir. Çocuklar arası adaleti her açıdan sağlamalıdır. Çocuklar arası kıyas ya da ayrımcılık bazen fark edilmeden bazen de farklı sebeplerden yapılabilmektedir. Çocuklar kıyaslandıklarını hissettikleri anda kendilerini yetersiz hissetmeye başlarlar. Yetersizlik duygusunun yoğun bir şekilde hissedilmesi ise öz güven eksikliğine yol açacaktır ve onun tüm hayatını etkileyecektir. Kardeş ya da arkadaş bir başkası ile karşılaştırılan çocuklar ailesine karşı bir süre sonra öfke duymaya başlayacaktır. Bu öfke çeşitli krizler, sürekli olarak yapılan itirazlar, uyum sağlayamama gibi davranışsal sorunlar olarak kendini gösterebilir. Özellikle ders ya da karne sonucu gibi akademik başarıya odaklı karşılaştırmalar çocuğu okuldan soğutma, karşılaştırıldığı kişiyi sevmeme, ders çalışmaya tepki gösterme gibi sonuçlar doğuracaktır.

Uzmanlara göre ayrımcılık ya da kıyas yapmak çocuğun içe kapanmasına yol açabilir. Kendini yetersiz hisseden çocuk yalnız kalmayı tercih edecektir. Oysa her çocuk özel ve biriciktir. Onun bireysel özelliklerini kabul etmek, keşfetmek ve yetenekli olduğu anda desteklemek yerine bir başka kişi ile karşılaştırmak var olan yeteneğini ortaya çıkaramaması anlamına gelecektir. Çocuklarımızı olduğu gibi kabullenmek, olumsuz yönlerini olumluya çevirmek ise; sevgimizi göstermek, fikrini dinlemek, bireyselliğine saygı duymak ile mümkün olacaktır.